

Койка. /Ивадила пръстения, вдига го високо всички да го видятъ/

Кой е?

Малина. Моятъ пръстенъ.

Всички. Честитъ овчаринъ, Малино моме!

Малина. Гръмъ го убилъ! Толкосъ ще му стадо хароса!

Койка. Като сврака

кацналь чака

помартаци,

по диреди.

Всички. Съгни, извади моминъ ми пръстенъ!

Койка. /Извадила пръстенъ./ Кой е?

Върба. Мая!

Всички. Честитъ дългеринъ, Върбо ле моме!

Върба. Ще чака много за обѣдъ!

Койка - Изъ долъ броди,

мечка води:

кожата ѝ неподрана,

руното ѝ неопрано!

Всички. Съгни, извади моминъ ми пръстенъ!

Койка. /Ивадила пръстена./ Кой е?

Калина. /Като вижда, че всички сж омърлушени, смѣло/ Моя пръстенъ!

/Всички замлъкватъ: никоя не смѣй, да ѝ честити./

Калина. /Като ги изгледва./ На мене нѣма ли да честитите?

Такъвъ ми билъ касметя. Какво?

Всички. /Засрамени/ Е, честито, Калино, моме!

Калина. Изпросено ама нищо. Тѣй, тѣй че каквото ми се е

руно допрано; че каквато ми мечка допада!

Малина. Ама Калино, ти май.....

Калина. /Смѣйки се/ Каква май Отъ касметя си никой не може
отбѣга.

Койка. Хайде, че ще вадя пръстенъ. Наприказвахте ли се?

Малина. Оставете мари. То вечеръ пръстенъ не казва.

Върба. Мама каза, че пръстенитѣ трѣбва да прѣспятъ въ мѣнчето
подъ звѣздитѣ, че тогази.....

Калина. /Насмѣла се/ Ако е за мене - не си разваляйте пѣсенъта.
Спали пръстенитѣ подъ звѣздитѣ или не прѣспали - все до кас-
метя.